

точност може да определи само Жул Верн. Но и за най-непредубедения читател има няколко очевидности. Първо: че *теменугата* е възможна според Яворов като единствена, не задължително повече от една, щом като я е предложил “благосклонният учител”. Второ: няма никакви пречки тя да се породи от минзухара, което е малко смутително спрямо нейната женственост. Просто изказът на и за [Естеството на] минзухарено-мъжкото ще трябва да смени своя пол и характер за ужас на стиховете от първата строфа “*ти прибърза, минзухарче, / да вирнеш хубава главица*”, в които (за някои сигурно) е станена цяла една философия на фалосоцентризма.

Жанрът на юбилейната конференция упражнява една написана принуда върху всеки опит за интерпретация като настоява върху нейната краткост и кроткост. Жанрвите изисквания обаче са и за това, да бъдат нарушавани, когато е неизбежно, поне що се отнася до кроткостта. И така. “*Минзухар*” и “*Теменуги*” са единствените стихотворения в Яворовата лирика, чиито заглавия са названия на цветя. Тази очевадност не е бременна с кой знае какви значения, но настоява върху необходимостта от контекст, който образува своя парадигма на самия вход на четенето. Двете творби са и сред малкото в Яворовото творчество, които ръката му не е докоснала с недостатъчно нежния връх на червения молив. Няма промени. За “*Минзухар*” това е донякъде обяснимо - не попада в представителната книга нито през 1910, нито през 1914. Макар че попада и в двата случая сред избраното, “*Теменуги*” има същата съдба. Приликите спират дотук. Как тогава теменугата ще се роди от минзухара?

Като название минзухарът присъства в творбата един-единствен път: в четвъртия стих на първата строфа, неримувано. И като граматика на поезията, и като поезия на граматиката, замяната не би довела до глобални текстологични конфликти, тъй като не влече след себе си кой знае какви конвенционални разрухи. Оттам нататък второто лице в “*Минзухар*” е също толкова фиктивно, колкото и в “*Теменуги*” поради радикалната смълчаност на минзухара, иначе четвъртата строфа едва ли би проиграла реториката на безответността още с началния си стих: “Напразно питам”. “*Минзухар*” е по-